

Papa még látott magyar futballt, de mi lesz az unokákkal?

PÓR KÁROLY

2014.09.08. Frissítve:2014.09.09 03:24 [HOZZÁSZÓLÁS \(54 \)](#)

Láttak, hallottak már idős bácsit – olyat, aki még élőben láthatott jó hazai futballt, magyar világklasszisokat – könnybe lábadt szemekkel a magyar futballról beszélni? Ha nem, akkor ajánlom mindenkinek, különleges élmény. És ezerfős brit tábortól zengő magyar stadiont? Ez magyar embernek már nem annyira felemelő... Magyarország–Észak-Írország – szubjektív szemmel.

HIRDETÉS

[Csalódást keltő magyar vereség, szólt a „Pintér, takarodj!” is](#)

Hajdu Károly már elmúlt hetvenéves. Láta Puskást, Benét (Újpest-drukkerként személyes kedvence volt), Albertet, a régi nagyokat. És mint az 1950-es évek óta mindig, tegnap is ott volt a meccsen, mezbe öltözve, 70-es számmal és Papa felirattal a hátán.

„Nagyon szeretem a futballt, ezt megmondom. Régen több siker volt, manapság meg abban bízunk, hogy elindul egy új csapat, amelynek huszon-harminc év után végre sikerül...” – feleli a „Mit vár a csapattól?” kérdésre. Kicsit bátortalanabban, már-már súgva hozzáteszi, „azt is várom, hogy lássam küzdeni a fiúkat”.

Szegény Papa, mire gondolhatott, amikor a magyar–északír meccsen az első félidő hajrájában azt figyelhette, hogy a derék brit vendégek simán lekonztrázták a mieinket, nem sokon múlt, hogy gólt kapjunk. A válogatott meccsen nem mostanában látott, háromvédős kezdésünkkel nem igazán sikerült meglepnünk a vendégeket...

Visszatérve hősünkhöz, amikor az első személyes válogatott emlékeről kérdeztük, elhomályosodott a tekintete: „Az angol–magyar visszavágója lett volna az első meccsem. Fel is jöttünk Zalából, de mire felértünk, elfogyott az összes jegy. Azt bánom, nagyon bánom, hogy nem lehettem ott a stadionban a 7:1-en. Utána, amikor felköltöztem Pestre, már sok válogatott meccset láttam, sok nagy győzelmet.”

„Tudja, mi mindig bízunk abban, hogy jobb lesz – tér át Karcsi bácsi a jelenre. – De aztán látom a mai fiatalokat. Láttam Felcsúton az U19-es csapatot. Hallottam az őket övező nagy várakozásról, de tragédia volt, amit láttam tőlük. Nagyot csalódtam. És tudja még, mi a baj? Nézem a Nemzeti Sportban az északírek elleni csapatot, a képeket, és a felének még a nevét sem tudtam. Ez azt jelenti, valami hiányzik.”

Amikor e sorokat leírtam, az északírek elleni selejtezőn már éppen Pintér Attila távozását követelték a magyar szurkolók a 60. perc tájékán, még gól nélküli állásnál. A tábor, a Carpathian Brigade egy kis zászlóval ugyan mutatta jelenlétét, de szervezett szurkolás nem volt – ahogy ezt jelezte is korábban a csoport.

Karcsi bá' még annyit jegyzett meg, hogy szeretne valamit átadni a futbalszeretből az unokájának, aki ott állt mellette, de hát a mai csapatot látva ez nem könnyű.

Fájt, amit mondott. Fájt, ahogy a meccs is. A Nagy-Britannia különböző pontjairól (vagy még messzebből, találkoztunk ugyanis egy Ausztráliából ideutazó drukkerrel is) érkező vendégszurkolók lelkesen dalolászta, miközben a mi oldalunkon a meccs nagy részében csend volt, egy-egy rigmus néha felhangzott, de nem volt az igazi. A VIP-páholyban, illetve a lelátókon pedig ott láttam a magyar labdarúgás prominenseit, klubvezetőket, edzőket, közismert korábbi játékosokat. Berzi Sándor, Garancsi István, George F. Hemingway, Deutsch Tamás, Domonyai László, Kovács Zoltán, Nyilasi Tibor, Garami József, Gellei Imre, Mészöly Géza, Mészöly Kálmán, Szalai László, Tóth Bálint – a teljesség igénye nélkül. Ők ugyanolyan tehetetlenek (voltak), mint a lelátón helyet foglalók, vagy éppen Pintér Attila szövetségi kapitány a kispadon.

Pedig a második félidőnek voltak egyes pillanatai, amikor próbálták felszívni magukat a srácok, próbálták ritmust váltani, még a vezetést is megszereztük Priskin Tamás góljával. De a futball nem ment, már megint nem (mindig azt hisszük, hogy nincs lejjebb, a hollandok elleni 1–8 után is úgy tűnt, aztán tessék, most már az északírektől is kaptunk, itthon). Hiányoztak az egy egy elleni játékok, a váratlan húzások, hiányzott a tudatos támadásépítés, pedig az északírek azt játszották, amire a szövetségi kapitányunk készült – körömszakadtukig védekeztek.

A vendégek aztán a kevés ellentámadásaikból kettőt is gólra váltottak, fordítottak (a második góljuknál Lipták sérülése után tízen maradtunk, mert már nem volt cserénk), 2–1-re megnyerték a meccset, a lefújást követően pedig elkezdődött a fieszta a zöldek táborában.

Vajon Karcsi bá' unokája – és a több mint 19 ezer magyar drukker – milyen gondolatokkal ment haza az amúgy gyönyörű Üllői úti stadionból? A tízéves forma lurkónak vajon lesz még kedve ezután futballozni? Ha a suliban hétfőn megkérdezik, hol járt a hétvégén, elmondja, hogy válogatott meccsen volt? Ha elmondja, kinevetik érte? Vajon lesz még kedve legközelebb is kijönni? Lesz még legközelebb?

Magyarország–Észak-Írország labdarúgó-mérkőzés összefoglalója

A Nemzeti Sport digitális formában - [az e-újságért kattintson ide!](#)